

str. 42+43

Z BYSTRIN A PEŘEJÍ

KRUHY NA VODĚ - str. 42+50

strana 52

NENECHTE SI UJÍT HULÁKOVKU!

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 3

pondělí - 17. června 2002

TRUTNOV

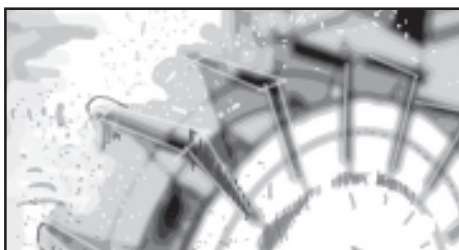

VODA NA MLÝN

Kde vidíte hranici mezi recitačním vystoupením a divadelním představením?

■ Jsem ráda, že dneska už se od takového přísného dělení upustilo. Pamatuji se na dobu, kdy vedoucí souborů si opravdu lámali hlavu s tím, do jakého šuplíku patří. V divadle i recitaci by mělo jít hlavně o kvalitu řeči a o to, jestli má nějaké poselství pro nás posluchače nebo diváky. Aby to nebylo "mnoho povyku pro nic".

Eva Sychrová

■ To je přesně to, čemu za dlouhou dobu svého zájmu o divadlo hrané dětmi ve zdrcující většině případů vůbec nerozumím.

Anonym

■ Hledání této hranice mě nevzrušuje.

Jana Křenková

■ Tak někde v ∞ (tam, kde se setkávají ∞), takže někde uprostřed.

Josef Brůček

BYSTRINY A PĚŘEJE

Diskusní dílny recitátorů 4. Kategorie

I dnes se postupovalo osvědčeným modelem, v němž se ve 3 rozích auly lesnické školy vytvořily na sobě nezávisle zurčící tři studnice moudrosti a zkušeností (dvojice lektorů), a kolem nich se nakupilo více či méně žiznivců, lačnicích po kapkách živé vody. A protože těmito žiznivci nebyli žádní nekuhubové, ale recitátoři 4. kategorie, čili mladé dámy a mladí pánové, změnila se brzy celá aula v klokotající, bublající a hřmící veletok.

Ze všech – z lektorů, z recitátorů i z posluchačů – tryskala radost z dopoledních výkonů. Lektorů tak často velmi oceňovali dovedností i schopností přednést text, zaujmout posluchače a držet jejich pozornost na uzdě, vytvořit skutečně vtipnou etudu ("Kdyby to viděl Novotný s tím jeho toporným humorem!"), mít jasné stanovisko k tomu, co sdělujeme, práci s dynamikou, vědomí kontextu ("Nestačí mít jen odněkud získaný úryvek. Jděte po původním textu a přečtěte si ho. On totiž může být o něčem úplně jiném, než si na základě úryvku z čítanky myslíte."). A zároveň právě na to mnohdy upozorňují jako na věc chybějící v tom či onom výkonu. Všude vládne pohoda a porozumění, byť někdy některé slovo trochu zabolí... ale svou kůži na trh neseme přece dobrovolně a to nás na tom taky baví, ne?!

Potápka petra

Z TŮNÍ A HLUBIN

Libor Vacek a Lenka Kašíčková

■ Jaká byla podle vás letos úroveň 4. kategorie?

Lenka: Já nemám tolik srovnání s jinými lety, ale mně se moc líbila. Zdá se mi, že tu byla spousta zajímavých textů, zajímavě udělaných a hlavně spousta textů, které se potkali s těmi lidmi. Málodky to šlo proti sobě.

Libor: Já jsem na DS po spoustě let, takže se mi taky obtížně srovnává, nicméně mám srovnání s těmi, kteří jsou o malinko starší, a mám pocit, že úroveň byla velmi slušná. Většina účastníků měla zajímavé texty, zajímavý přednes, a hlavně se snažili o nějakou svoji výpověď, o svoje sdělení toho textu, a to je ze všeho nejdůležitější. Takže já jsem spokojený.

■ Pokud byste se měli zamyslet nad celými 3 dny recitační přehlídky, překvapilo vás něco?

Libor: Ono to není až tak překvapení – já jsem to tak trochu očekával. Myslím si, že celkově úroveň všech kategorií byla velmi vysoká a vyrovnaná. Lenka: Trochu jsem se bála toho maratónu, že budu 3 dny sedět a poslouchat recitátory, a překvapilo mě, že to bylo v pohodě. Určitě díky tomu, že úroveň byla velmi vysoká. Překvapilo mě, že to vlastně nebyla až taková práce. Mnohdy to bylo přímo potěšující slyšet, co si recitátoři myslí

a jak uvažují.

■ Máte pocit, že všechny 3 dny měly něco společného? Třeba to, že se vybírají stejné druhy textů nebo se objevují stejné problémy atd.?

Libor: Vidíte, a to je zrovna to, co je překvapivé – že se tu nic takového neobjevilo. Aspoň já v tom necítím nikde žádnou takovou trendovou záležitost. Od těch nejmenších po největší, všechno bylo pestré dramaturgicky a vlastně se tam neobjevovaly příliš často se opakující texty. Snad na začátku – u 2. kategorie – jsme měli pocit, že je tam přemíra prózy, ale vlastně pak to byla spíš náhoda losu, protože první dvě třetiny byly víc prozaické, ale ta další veršovaná. Takže se ukázalo, že ono to jak taky docela vyrovnané. Takže já si myslím, že je nějaké překvapení v tom, že se tady najednou neobjevují ty texty, které se v minulosti velmi často vracely – většinou velmi nevhodné texty pro takové věkové kategorie. Takže se přece cosi povedlo, protože se je snad podařilo vymýtit a nějaké poznání je na postupu, takže je to všechno daleko pestřejší. Je vidět, že jejich rodiče a pedagogové věnují daleko větší péči dramaturgii a nesahají jen tak po tom, co někde slyšeli. Je tam daleko více toho hledání.

Lenka: Nemůžu než souhlasit.

■ Máte něco, co byste recitátorům rádi vzkázali?

Libor: Buďte sví. Buďte sami sebou, říkejte nám o sobě!

Lenka: Hledejte dál a hlavně se toho držte a pokračujte dál!

■ Máte rádi vodu? Jakou a proč?

Lenka: Já vodu miluju. Voda je můj živel. Na koupání, na pití, jakkoliv. Jsem v ní jako doma!

Libor: Ne, že bych měl vůči vodě nějaký zásadně odtažitý vztah, ale nevyhledávám ji.

BYSTRINY A PĚŘEJE

Diskusní klub pro doprovod recitátorů III. a IV. kategorie

V místnosti se dřevěným stropem v budově SLŠ se sešlo s Martinou Longinovou tentokrát jen šest osob, pět dam a redaktor DS. Důvodem k tak malé účasti mohlo být (jak pravila Martina) to, že jsou všichni předebratováni. V našem úzkém kruhu se ale sešli sami „skalní“, všichni měli poznámky k jednotlivým výstupům, a to způsobilo, že celý rozbor měl spád a byl velmi zajímavý. Vracet se k rozborům jednotlivých výstupů, textů a k hodnocení interpretů by asi nebylo příliš funkční, a tak se opět zaměřím jen na některé výroky, postřehy a nejčastěji zmiňovaná témata.

Předně se hovořilo o tom, že hranice dětského věku se posouvá níž a že většina interpretů IV. kategorie (s výjimkou dvou až tří) byla schopna sdělovat své myšlenky a názory velmi dobře, objevoval se poměrně malý počet chyb, vystoupení byla hodnocena jako vyzrálá a na vysoké úrovni. V kladném slova smyslu byl vyzdvížen fakt, že někteří interpreti měnili na poslední chvíli text a tak prokazovali, že jsou

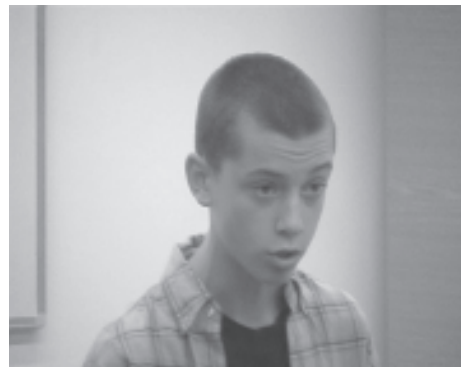
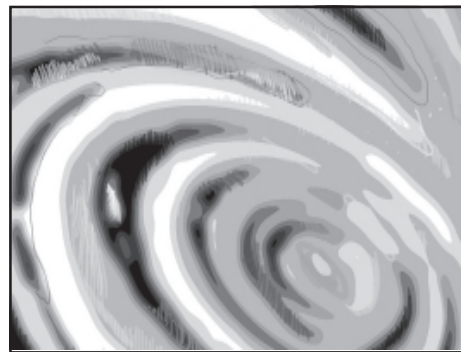

Některým interpretům bylo „vytknuto“, že se ještě nenaučili pracovat s reakcemi diváků, především se smíchem. Diskutována byla i situace, kdy interpret uvedl název a jméno autora na závěr svého vystoupení, přítomní se shodli, že ačkoliv název nese jisté poselství a je jistě pečlivě vybírán autorem, může se záměr odložit jej na závěr vystupu někdy vyplatit. Na hodnocení některých vystoupení VI. kategorie se přítomní nedokázali zcela shodnout, ale shodu našli v přesvědčení, že i to je v pořádku, protože vnímání každého z nás je odlišné.

Diskuse byla ukončena kvapně a všichni se neorganizovaně rozběhli směrem ke kinu Vesmír, kde pokračoval další program Dětské scény.

Zdeněk Remorkér

KRUHY NA VODĚ

BYSTRINY A PĚŘEJE

Dílka pro sólové recitátory II. kategorie s Karolínou Kalinovou a Evou Německou

Pro děti a lektorky setkání od pátku celkem páté, pro mne první. Na prvních setkáních bylo 26 účastníků, dnes ráno 12 a na poslední odpolední už jen 7. Taková malá daň za odjezdy.

Velké balící papíry s rozpracovanými obrázky na podlaže nasvědčovaly tomu, že jsem přišla do rozdělané práce. Začalo mě to zajímat. Zalezla jsem do koutku a čekala jsem, kdy to začne.

Děti seděly u svých archů papíru a tázavě hleděly na Karolínu a Evu. Ticho prolomila Eva: "Chtěli byste se Esty na něco zeptat?" Děti chtěly a já jsem pochopila, že jsem se ocitla někde uprostřed strukturovaného dramatu.

O Estě jsem se dověděla od dětí mnoho zajímavého – že je černoška, jak vypadá její vesnice, s čím si hraje, jaké předměty jsou pro ni důležité... Na mnoho věcí se ptala Esta sama (prostřednictvím Karolíny v roli) a tak jsem zjistila i mnohé pozoruhodnosti o naší civilizaci (proč nosíme paruky, co je karneval, co je soutěž).

Pak si každá ze tří skupinek vybrala jednu věc, která je pro Estu důležitá a pantomimicky ji předvedla, ostatní hádali, o jakou věc jde.

Dalším krokem bylo v plné rolové hře ukázat, co by se stalo, kdyby Esta o svoji důležitou věc přišla a co by to pro ni znamenalo.

Nakonec Esta dostala od dětí dárky na památku, rozloučila se a odjela zpět do Afriky.

Dílka byla završena rychlou závěrečnou improvizací hrou.

Děti se rozloučily s lektorkami a mně zbyla trocha času na několik otázek. Zde jsou.

■ Jak se vám s dětmi z II. kategorie recitátorů pracovalo?

Eva: Mně dobře. Děti byly otevřené, bylo vidět, že dělají věci s chutí.

Karolína: Souhlasím. Nepříjemné bylo, že naše děti recitovaly první a některé z nich hned odjížděly.

■ Vstoupila jsem až do závěrečné fáze dramatu o Estě. O co všechno jsem přišla?

Karolína: Začínali jsme africkou hudbou. Děti se snažily do ní vcítit, hýbat se podle ní a představovali si, jak vypadají lidé, kteří na ni tančí.

Eva: Pak cestovatel (já v roli) vyprávěl dětem o holčičce Estě, kterou potkal na svých cestách v Africe a která napsala dětem dopis. Pak děti navštívila sama Esta a děti se jí mohly zeptat na cokoli.

Karolína: Ještě jsme zapomněly na rituál přijetí mezi dospělými. Každý si vymyslel své druhé jméno, při rituálu ho pošeptal Estě a ta mu jako symbol přijetí mezi dospělými dala korálky. Podle barev korálků se pak děti rozdělily do skupin na malování Estina světa. Dál už to znáte.

■ Jak jste si formulovaly cíl tohoto dramatu?

Karolína: Dozvědět se o jiné kultuře a vžít se do těch lidí.

Eva: Dětský svět na jiném místě nám připadal hodně atraktivní.

■ Co dalšího jste v dílně dětem nabídly?

Neděla byla s Estou, předcházely jí seznamovací hry, hlasová rozcvička před vystoupením, hry a improvizace seznamující s technikami, které jsme pak chtěly použít v Estě.

■ Čím vás děti překvapily?

Eva i Karolína: Tím, že byly hodné. Vysokou úroveň jejich recitačních výkonů.

■ Co si odvezete ve své paměti domů?

Eva: Obličej dětí, které tu s námi zůstaly nejdéle. Karolína: Jejich nadšení. A také otázku, jak je "brzdit" v okamžicích, kdy už chtějí pracovat a my jim potřebujeme ještě něco říct.

■ Jakou máte rády vodu?

Karolína: Moře. Vlny, sluníčko, potápění.

Eva: Čistou. Je krásná, jsem Vodnář.

Zaznamenala kosatnice Iva

Dílka DA pro děti ze souborů – taneční sál ZUŠ

Lektorkou dílny nazvané Divadelní improvizace je Hana Šimonová, studentka katedry VD DAMU, členka skupiny PRA.L.I.NY. Na její dílnu se v neděli přihlásilo 11 dívek, všechny ve věku 10 – 12 let. Úvodní část byla věnována práci s prostorem, rytmem a pohybem. Rytmičká cvičení se střídala s hrou na stroj vyrábějící lízátka, ponožky apod. Po zahřívacím kole začaly první jednoduché improvizace, jejichž spouštěcím momentem bylo tělové napětí a postoj jednotlivých protagonistů, začínaly ze štronza a ve štronzu opět končily. Následovala cvičení zápas, duet, dabovaná atd., jejichž nároky na pozornost a partnerské citění se postupně zvyšovaly. Moc pěkné cvičení (nazvané „brankář“) spočívalo v tom, že k vybrané osobě přicházeli v rychlém sledu jednotliví členové skupiny a vedli s ní krátké dialogy, které na sebe nijak nenavazovaly.

Lektorka dívky poměrně často v jejich hře zastavovala a upozorňovala je na chyby a důležité momenty, které svou podstatou brání úspěšně rozvíjet improvizace. Mezi nejčastější připomínky a postřehy patřily ty, jež zdůrazňovaly důslednou práci s imaginární rekvizitou, partnerské citění, připravenost okamžitě reagovat na nové (třeba jen nepatrné) podněty, aktivní těžiště, práci s gestem atd. Děvčata se chtěla před etudou několikrát domlouvat, což jim bylo okamžitě znemožněno. Zásadně se aktéři jednotlivých improvizovaných výstupů museli vzdát klišé i zavedených postupů a mnoho cvičení pracovalo s různými druhy asociací. Jak po celou dobu zdůrazňovala lektorka, šlo jen o jakousi „ochutnávku“ a nahlédnutí do zpracovaného a promyšleného systému. Všechny zde přítomné dívky byly vybavené základními divadelními dovednostmi, kultivované a spontánní, což se projevovalo po celé dopoledne, a to zejména v úvodních zahřívacích cvičeních, jejichž pravidla jim nebyla neznámá. Jenom je škoda, že ty samé dívky nemohou v započaté práci pokračovat i druhý den a proniknout o kousek dál do tajů improvizace. Většina z nich totiž dnes odjíždí domů.

Po skončení dílny jsem se osmělil (my redaktoři jsme poněkud stydliví) a zeptal jsem se Hanky Šimonové na to, jak se k improvizaci dostala.

Hanka: Jsem členkou skupiny PRA.L.I.NY (Pražské Ligy Improvizací Nyní), která se zabývá divadelní improvizací. Toto hnutí se k nám dostalo z francouzsky mluvících zemí, kde vzniklo asi před dvaceti pěti lety. Tam se dnes pořádají celostátní turnaje na profesionální i amatérské úrovni. Turnaje mají pevná (hokejová) pravidla, je na nich přítomen rozhodčí, který píská fauly a dbá nad dodržováním pravidel. Jednotlivé týmy (složené u nás ze čtyř hráčů, ve Francii jde o týmy šestičlenné) se mezi sebou utkávají ve dvou až třiminutových soubojích, které mají různá pravidla. Naši diváci (dnes již kamarádi našich kamarádů) napíší na začátku témata, která se postupně losují a stávají se tématy jednotlivých soubojů. Soutěží se v různých kategoriích: dabovaná, s vyprávěčem, s předmětem, prskavka, diaprojektiv atd. Jde o systém pravidel, která jsou pro zájemce k sehnání na internetové adrese www.praliny.cz. Vznikají tak improvizované výstupy, jejichž cílem je pobavit diváka. Rozhodně se zde neřeší nějaká hluboká témata, ale jde mj. o rozvíjení spontánních reakcí. Tato cvičení jsou vhodná pro rychlé vybavení divadelními dovednostmi – jako gradace, temporytmus atd. Za zmínku stojí, že lektorka dílny pro dospělé seminaristy Sandra Tittoni patří do skupiny Liphon-Marseille, která se v tomto směru zabývá improvizací.

Zdeněk Remorkér

seminář Vyprávět divadlem

Právě jsem se chystala zaklepat na dveře s nápisem Trdýlko na ZUŠ, když v tu chvíli se otevřely a v ústretu mi vyšel mladý a sympatický muž. "Jdete dovnitř? Teď je ta pravá chvíle – vstupte!"

Poslechl jsem pokynu, vstoupila – a způsobila šok v tvářích přítomných seminaristů i lektora samého. Pochopila jsem, že jsem se zřejmě stala součástí etudy, jejímž tématem bylo probouzení, jak mi došlo o něco později.

I když by se tak mohlo zdát, není tenhle seminář o žádných schválnostech. Jeho jedenáct seminaristů se spolu s lektorem Václavem Klemensem pustilo do pokusu převyprávět alespoň fragment Verichovy pohádky O lakomé Barce, a to prostřednictvím divadla, jeho možností, zákonitostí a postupů. Dnešní dopoledne tedy trávili rozebíráním svých čtenářských zážitků a kladením si nejružnějších otázek. Dokážeme převyprávět příběh? Co nás na něm baví? A baví nás vůbec? Co je to nadhled? Je něco, vyprávěné humorem, schopné nadhledu? Je to laskavý humor? Je možné tenhle humor při inscenování opustit? Je chudoba kladnou vlastností? Jsou tyto postavy realistické? Je tam vůbec nějaká kladná postava?!

Fontána otázek a tok odpovědí, které proudily mezi seminaristy, mě nenechaly ani na chvíli na pochybách, že vyprávět divadlem lze a v tomhle semináři se to určitě podaří.

Potápka Petra

Z TŮNÍ A HLUBIN

Václav Klemens

■ Máte rád vodu?

Ano. Mám rád jakoukoliv vodu, s výjimkou té, která mi teče do bot.

■ Jste zkušeným lektorem různých seminářů. Byl jste už někdy na DS?

Kdysi jsem byl jako porotce v Ústí nad Orlicí a jednou jsem tam i vedl seminář. Tady v Trutnově jsem poprvé.

■ V čem je pro vás osobně zajímavá práce lektora na takovýchto seminářích?

Rozhodně mě takhle práce obohacuje, a to setkáváním s lidmi, kteří divadlo dělají ze svého zájmu, ze své potřeby, což u profesionálního divadla není vždycky. Navíc je to inspirace, zopakování a připomenutí věcí, které jsou zdánlivě samozřejmé, ale člověk na ně zapomíná.

■ Co pokládáte za nejdůležitější pro dětské divadlo?

Z mého pohledu je to asi radost ze hry, která je tvořivá a důležitější než všechny ty otázky kompozice, struktury, tematizování atd. Nejdůležitější je, když se podaří rozpoutat a uvolnit hravost a fantazii herců i diváků.

■ Udělalo vám v poslední době něco radost?

Když přemýšlím nad tím "tady a teď", tak rozhodně přeliblezně městečko Trutnov. Kdykoliv mám čas, procházím a objevuju jeho zákoutí a zkratky. A pak taky moji seminaristy, s nimiž se nám podařilo poměrně rychle otevřít oboustranně příjemnou komunikaci.

■ Stanovil jste si ve svém semináři Vyprávět divadlem nějaký cíl, kterého chcete dosáhnout?

Domluvili jsme se, že cílem nebude nějaký návod, jak dělat divadlo. Byl bych rád, kdyby si odsud odnesli schopnost ptát se a klást otázky.

Tak at' se vám to podaří!

Potápka petra

PRAMENY

JAK SE PEDRO DOSTAL DO NEBE A Z NEBE

URČITĚ JSTE O NĚM SLYŠELI. O Pedrovi. Pedro Urdemalas se jmenoval a byl to zloděj a rošťák a švindlíř a šprýmař, jaký se jen tak v Americe nenarodí. Taky se narodil v Mexiku.

Jenže na stará kolena se přestěhoval do Texasu. Moc se mu tam zalíbilo, protože tu našel víc tulpasů než doma, kde už ho všichni znali. A tak si v Texasu vesele žil a pil, hrál falešné karty a tahal lidem z kapes všechno, co tam mělo zůstat.

Jak povídám, přišel sem na stará kolena. I hlavu měl už holou jako koleno. Proto nosil sombrero a nesundal ho, ani když přišel čas a musel šupem do pekla.

Ale nebyl by to Pedro, kdyby čerty neošidil. Jo, už je to tak, Pedro jim vzal roha a hnál se po schodech rovnou před nebeskou bránu. A hned na ni zabušil.

"Kdo je to?" zabručel svatý Petr, když slyšel bouchání.

"To jsem já, Pedro, tvůj jmenovec."

"Jaký Pedro?" chtěl vědět svatý Petr.

"Pedro Urdemalas."

"Ukaž pas. Kde jsi se narodil?"

Takhle se svatý Petr vyptával, protože byl něco jako nebeský celník. Bez pasu a bez řádného zapsání nikoho přes tu hranici, co dělí zemi od nebe, prostě nepustil.

"Pas jsem ztratil," vymlouval se Pedro. "Ale narodil jsem se, to přísahám! Narodil jsem se v jednom údolí mezi dvěma kopci."

"Jak se jmenovalo to údolí?" vyšetřoval svatý Petr.

"To nevím. Každý mu říkal jinak. Ale rostly tam melouny a fazole a tráva pro krávy a oves pro koně a kukuřice pro prasata. Uprostřed tekla řeka a ryb v ní bylo tolik, že do sebe trkaly jako berani. Když přišly deště, všechno se zelenalo. A když přišlo sucho, zem byla hnědá a rozpukaná jako moje sombrero."

"Co mi to tu vykládáš?" rozzlobil se svatý Petr. "Co je mi do melounů a do fazolů a do trávy pro krávy? Člověče, já jsem svatý duch! Já se živím vánkem nebeským a piju rosu z obláček. Jestli mi přesně nepovíš, kde jsi se narodil a kdy to bylo na den a hodinu, tak ti nemůžu vystavit pas. A bez pasu jsi pro mě nikdo! Takové je boží nařízení."

"To už je tak dávno, že se nepamatuju," stěžoval si Pedro. "Byl jsem úplně mrtvý, když jsem se narodil."

"Tvoje chyba," řekl přísně svatý Petr. "Bez papírů do nebe nesmíš a basta."

"Měj slitování, když jsme oba Petrově," žadonil Pedro. "Tak mi aspoň to nebe skulinkou ukaž, ať můžu v Texasu všem hříšníkům vykládat, o co přijdou. Nech mě jen trošinku nakouknout."

Svatý Petr byl bruchoun, ale dobrák. Huboval, ale na docela malou škvírku bránu pootevřel. A Pedro, místo aby se podíval, strčil do té škvíry prst.

"Konec. Zavíráme!" řekl svatý Petr.

A Pedro zaječel: "Auvajs! Přiskřípneš mi prst!"

Svatý Petr nikdy nikomu ze zlé vůle neublížil. Tak i teď si jenom povzdychl a otevřel bránu víc.

Jenže Pedro, místo aby prstem ucukl, vrazil do škvíry celou ruku. Petr chtěl bránu přibouchnout a Pedro znovu zaječel: "Moje ruka! Zmrzačíš mi celou ruku!"

Zmrzačit někomu ruku, to by si svatý Petr nevzal na svědomí. Proto otevřel vrata ještě víc.

A Pedro, místo aby pracku vytáhl, chňapne druhou rukou po svém sombrero a hodí klobouk do nebe. Sombrero se kutálelo po obláčku.

"Můj klobouk! Já jsem ale smolař! Vítr mi vzal z hlavy moje jediný sombrero! Jak teď můžu jít do pekla? Na hlavě nemám ani vlas, a ty víš, jmenovče, jaká v pekle zuří výheň! A na zem zpátky taky nemůžu. Víš, jak touhle dobou v Texasu praží slunce?"

Svatý Petr taky neudělal bez klobouku krok, protože měl taky hlavu jako koleno. A tak měl pochopení. Utřel si z čela pot a otevřel bránu docela.

"Skoč si pro to sombrero! Ale ať jsi hned zpátky!" povídá. Pedro se rozběhl za kloboukem a Petr se za chvíli podíval do slunce. Slunce měl totiž místo hodin.

Tak zjistil, že ten rošťák je pryč už nějak moc dlouho. Uběhlo třicet minut, pak třicet hodin a nakonec třicet dní. A Pedro se pořád nevracel.

Jinak šlo v nebi všechno normálně.

Až jednou se jeden anděl rozplakal a v pláči letěl za Pánembohem.

"Pane, někdo mi ve spaní vyškubl z křídla brko!" stěžoval si. "Máme tady někde zloděje."

"Co to pravíš?!" rozzlobil se Pánbůh. "Zloděj na tomto svatém místě! To bych měl pěknou reputaci, kdyby tě někdo slyšel! Kšá! Kšá! Leť si brknat na harfu a na brko zapomeň! Koukej, vyfouknu ti pěkný obláček, abys měl polštářek pod kolena, až se budeš modlit."

Tak anděl odletěl s polštářkem, ale spokojený nebyl. A

příští den sletěl před nebeský trůn další anděl. Klepal se studem, a všechno, co měl, si přikrýval rukama.

"Jak to vypadáš?" zhroutil se Pánbůh. "Kde máš svou řízu?"

Jak můžeš běhat po nebi nahatý jako kuře?"

"Někdo mi ji ve spaní stáhl!" nařikal anděl.

"Někde tu máme nestydu a zloděje!"

"Co to pravíš?" rozzlobil se Pánbůh. "Už ani slovo - a hned se oblékni!"

Nato Pánbůh vyfoukl tomu andělovi z obláčku nebeskou řízu a poslal ho na hodinu modlení.

Když třetí den přiletěl zase jiný anděl s pláčem, nepustil ho už Pánbůh radši ani ke slovu. Rovnou se sebral a cupital za svatým Petrem.

"Petře!" začal přísně. "Koho jsi to pustil v poslední době do nebe? Řadí nám tu nějaký poberta a nestyda k tomu."

Svatý Petr se dušoval, že nikdo bez pasu a bez řádného osvědčení bránu neprošel. Ale pak se zarazil.

"Vlastně jednomu se k nám zakutálel klobouk," povídá.

"Pustil jsem ho pro něj, ale ještě se nevrátil."

"Jak se jmenoval ten hříšník?" chtěl vědět Pánbůh.

"Pedro," rozpomínal se svatý Petr. "Pedro Urdemalas."

"Pedro Urdemalas!" chvil se za hlavu Pánbůh.

Jo, na to nemusel být ani Vševědoucí, aby věděl, co je Pedro za švindlíře a šizuňka a šidila a šprýmaře.

"Pedro Urdemalas!" zalkali andělé a drželi si řízy těsně u těla.

"Za ním!" závelel Pánbůh. "Musíme ho najít a okamžitě vyhodit!"

Andělé se rozletěli po nebi a nakukovali pod každý obláček. To bylo nějakého lítání! Ale každý se vrátil, celý ulitáný, z křidel mu kapal pot, a Pedro nikde. Jako kdyby se propadl.

"Že on se propadl do sklepa!" napadlo svatého Petra.

"Do sklepa!" vylekal se Pánbůh. "Do mého sklepa, kde mám ty nejlepší sudy s nebeskou manou!"

"Ale tu žádný smrtelník ještě neokusil," chlácholil ho svatý Petr.

"Právě proto!" nařikal Pánbůh ještě víc. "Takovou nebeskou kofáličku kdyby jen jednou ochutnali, tak nám ti hříšníci z Texasu vezmou bránu útokem! Kšá! Kšá! Všichni do sklepa!"

Andělé se spustili šipkou rovnou do nebeského sklepa. Všechno tam prohledali, každou skulinu a pavučinu vysmejčili, ale Pedro nikde.

Když s tou smutnou novinou přiletěli za Pánembohem, nezbylo, než aby se zamyslel.

"Už to mám!" povídá za chvíli. "Kde je Gabriel?"

Gabriel byl archanděl a mezi cherubíny vyhlášený silák. "Zde stojím, pane!" ohlásil se.

"Gabrieli, sletíš na zem. Namíříš si to do Texasu a přitáhneš mi sem za flígr prvního Texasana, na kterého kápneš!"

Gabriel připažil křídla a spustil se z nebe jako kámen, zaplachtl nad texaskou plání a uviděl kovoje na koni, jak objíždí stádo krav a přitom brnká na kytaru a prozpěvuje si. Hned ho popadl za límec a stoupá s ním vzhůru, až do nebe.

"Posaď se," přivítal ho Pánbůh.

Texasan se usadil za zlatou bránu na oblačnou židli a kouká, ničemu nerozumí, a připadá si jako v nebi.

"Vidím, že máš kytaru," usmál se Pánbůh. "Umiš Já, třesně zrály?"

"Jasně," povídá ten honák. "To zná v Texasu každý dítě."

"Tak zahraj a zazpívej!" řekl Pánbůh.

Texasan si pošoupnul klobouk do čela a uhodil do strun. "Jó, třesně zrály, sladký třesně zrály," spustil - a přestal.

"Tak pokračuj. Proč nehraješ?" zamračil se Pánbůh.

"Vyschlo mi v krku," povídá Texasan. "Nebyl by tu lok něčeho ostřejšího?"

Pánbůh se zamračil ještě víc, ale pak podal honákovi půllitr rosy. Byla to rosa nasbíraná z hvězd, a když ji Texasan vypil, rozsvítily se mu oči.

"Jó, třesně zrály, sladký třesně zrály!" hulákal jako na lesy.

"Jupíí!" ozvalo se najednou odněkud z mraků a hnědé a rozpukané sombrero vyletělo do vzduchu.

"Tady je!" zaradoval se Pánbůh. "Já věděl, jak ho přivolat!"

Nato silák Gabriel zamával křídly a vletěl do mraků. Když se z nich vynořil, držel Pedra Urdemalase za kšandy.

"Kam s ním?" zeptal se.

"Do pekla! Do pekla!" skandovali andělé.

"Takovou radost Luciferovi neudělám," pravil Pánbůh.

"Shodte ho zpátky na zem," povídá. "A toho zpěváka taky."

Tak se z vůle boží ten šejdíř, šizuň, švindlíř a šprýmař zase vrátil do Texasu a nejspíš se tam potlouká až dodnes.

Ledaže by ho čert odnesl!

Pavel Šrut: Prcek Tom a Dlouhán Tom a jiné velice americké pohádky (Carmen, Praha 1993)

Tobogán

NEZÁVISLÝ VODNÍ, PODVODNÍ, PŘÍVODNÍ A NÁVODNÍ LIST NEDOSPĚLÝCH ÚČASTNÍKŮ DĚTSKÉ SCÉNY
ČÍSLO - III PONDĚLÍ - 17. ČERVNA 2002

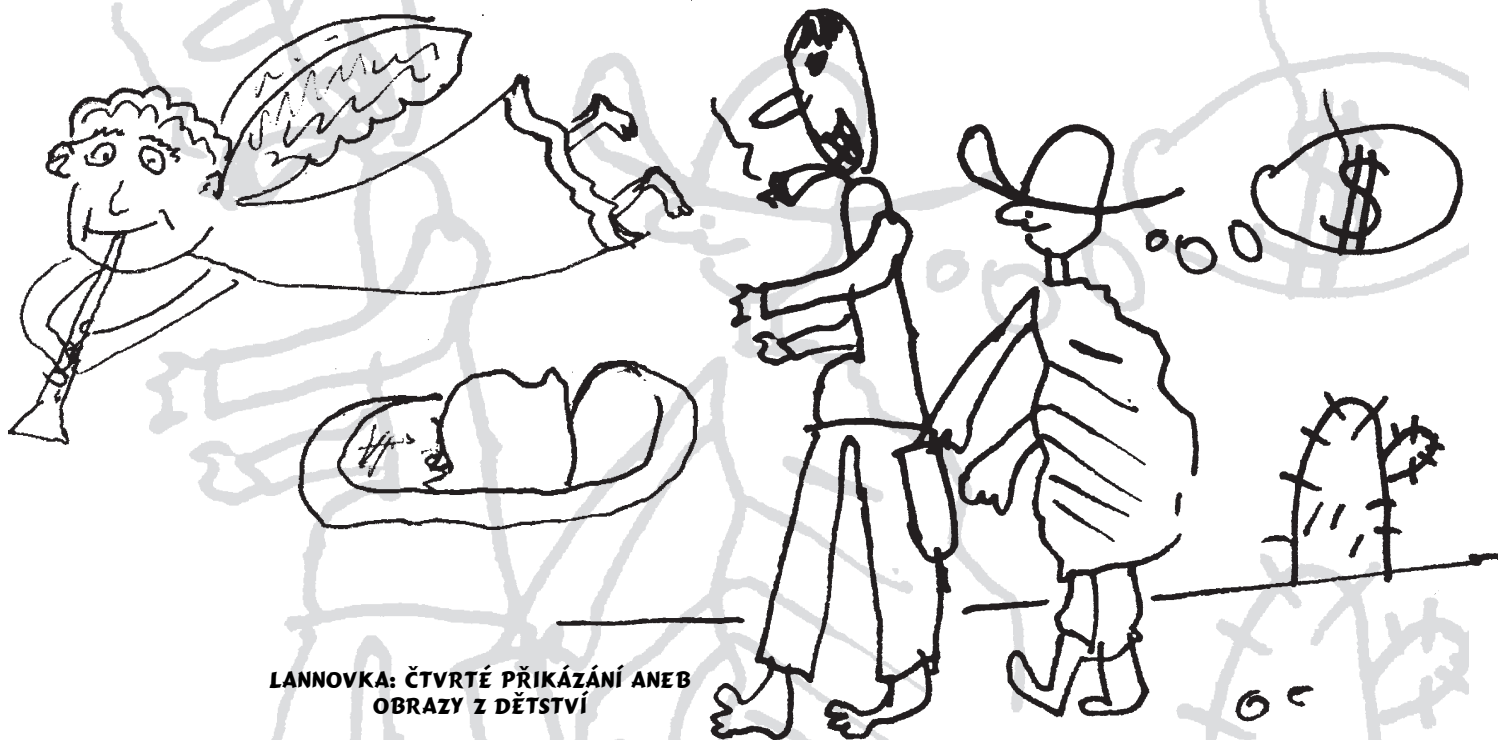
PŘED SEŠUPEM

(o souborech, které teprve uvidíte)

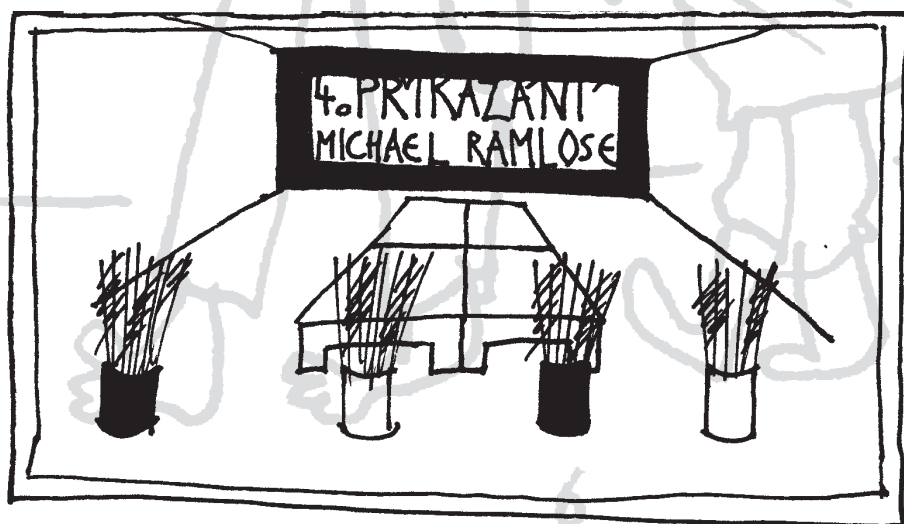
ZUŠ JINDŘICHŮV HRADEC: URČITĚ JSTE O NĚM SLYŠELI

Pedro Urdemalas se jmenoval...

Určitě jste o něm slyšeli (o tom šejdiři, šizuňkovi, pobertovi, zloději... a o povedeném nebi, ve kterém nemůžete čekat, že jsou všichni svatí). A jestli ne, tak se přijďte podívat na naše představení.

LANNOVKA: ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ ANEB
OBRAZY Z DĚTSTVÍ

HOP-HOP: NASLOUCHEJ

Tobogán doufá, že se sešoupne i bez upoutávky.

PO VYNOŘENÍ

Bylo to super. Určitě je to životní zkušenost, na kterou nikdy nezapomenu! Nejvíc se mi líbily dílny, protože jsme měli skvělé lektory (Romanu a Tomáše). Tréma byla maličká, ale hned, jak jsem začala s básničkou, jsem se uklidnila. Chtěla bych tu být znovu tři dny.
Korál

Se svým dnešním vystoupením jsem spokojená. Myslím, že v naší kategorii excelovali hlavně kluci, kterým musím vyjádřit obdiv. Mám ráda plné obecenstvo, které mi dává energii pro můj výkon.

Ještě musím poznamenat zklamání z vašeho fotografa (či kameramana), který se dostavil na dnešní recitaci těsně po mém výkonu, načež nebudu viděna na stránkách dalšího deníku. A tak ráda bych odhalila tvář, která se skrývá pod „šifrou“ Ariel

Přednášelo se mi moc dobře, myslím, že tu byli vnímaví diváci. Celá přehlídka se mi líbila a jsem ráda, že jsem se sem dostala, a určitě bych si moc přála tu za rok zase být a setkat se znovu s tou skvělou partou, která se tu vytvořila.
Vodnice

Moje básnička se porotcům líbila, i já z ní měla dobrý pocit. Porotci měli připomínky k lepšímu oddělení pohádek od sebe.
???

Moc se mi líbí přístup lektorského sboru k hodnocení.
Lucka

Mně se recitovalo dobře, ani tréma téměř nebyla. Ale v průběhu

PŘEDSTAVUJEME SVÉ PLAVČÍKY A PLAVČICE

ZUZANU JIRSOVOU A RADKA MARUŠÁKA, UČITELE ZUŠ JINDŘICHŮV HRADEC

Z námý	R ajstajblík
U znávaný	A chilles
Z kušený	D ráček
K ouzelný	E lf
A ndílek	K ouzelník

PAVLA PETROVSKÉHO, VEDOUČÍHO LANNOVKY

P
A
V
L
E
L
P
E
R
F
E
K
T
N
Í
H
R
V
C
H
C
E
M
Í
T
A
M
B
I
C
I
O
Z
N
Í
Z
D
A
S
E
B
Ý
T
V
I
S
O
C
E
I
N
T
E
L
I
G
E
N
T
N
Í
S
V
Ě
T
E
N
E
R
G
I
C
K
Ý
V
N
Ě
M
P
R
Ě
T
S
L
A
S
K
A
V
Í
M
Ú
S
M
Ě
V
E
M
.

P
E
T
R
O
V
S
K
Ý
P
R
O
F
E
S
I
O
N
Á
L
N
Í
M
E
L
E
G
A
N
T
N
Í
M
(S
O
S
O
B
I
T
Í
M
S
T
Y
L
E
M)
T
R
P
Ě
L
I
V
Í
M
R
O
Z
U
M
N
Ý
M
O
T
C
O
V
S
K
Ý
M
V
Ý
D
Í
M
T
Y
P
E
M
S
E
B
E
V
Ě
D
O
M
Ý
M
K
O
M
E
D
I
A
N
T
E
M
T
V
R
D
Í
M
R
E
Ž
Í
S
Ě
R
E
M
J
E
?
T
V
E
D
Ě
T
Í

ZKAPALNĚNÍ

aneb jak soubor Ty-já-tr odpovídal na otázku, jaká by chtěl být voda a proč.

-mořská voda, ráda se koupu v moři
-voda v řece, protože řeka teče
-voda ve studánce, abych byla průzračná
-voda ve vodopádu, protože je skvostná
-mořská voda, chutná mi slaná voda
-voda v potoce, protože vesele teče
-voda v řece, mám ráda řeku
-voda v Niagárských vodopádech, je to místo lásky
-voda v tobogánu, protože bych se tam nenudila
napsaly Piraně

SPLÁCHNUTO

Nevím, jak začít, a tak začnu třeba takhle: Jsem ohromená. Jsem ohromená od té chvíle, co jsem přijela do Trutnova. Ani v nejlepším jsem nepočítala s tím, že to bude tak nádherný víkend, který bohužel už končí. Nejvíce jsem samozřejmě byla zvědavá na výkony dětí. Někdy jsem ani nedutala a se zatajeným dechem poslouchala. Nejsem ten typ, který hledá na recitátorech chyby, nedokážu to. Jen sedím, pozoruji reakce lidí kolem sebe a jsem šťastná.

Ještě než začalo vystoupení IV. kategorie, na nás byla vidět pohoda, ale také již nervozita. Překvapilo mě, jak jsme mohli za tak krátkou chvíli vytvořit tak fajn kolektiv.

Všechna vystoupení se mi strašně moc líbila. Sice mě chvíli napadaly myšlenky typu: „Co já tady vlastně dělám?“ Ale rozhodně toho nelituju, že jsem zde mohla být. Byla to pro mě velká zkušenost.

Tereza

Dnešní vystoupení recitátorů IV. kategorie vypadalo už jako opravdové vystoupení. Myslím, že všichni krásně recitovali a dobře artikulovali. Budu jim všem držet palce na dlouhou cestu.

K.

K vystoupení recitátorů IV. kategorie: vtipné texty, osobní výpovědi upřímné, individuality. Konec dobrý, všechno dobré.

(Pod)vodnice

Dne 15. 6. se konal společenský večer recitátorů. Bylo to super. Opravdu skvělé písničky. Byla bych ráda, kdybych měla alespoň ještě jednou příležitost sem zavítat. Opravdu děkuju za tak hezký pobyt.

Adéla

Společenský večer, vlastně diskotéka byla super. Tančili jsme stále a vůbec nám nevadilo, že se jedná především o písni z let dávno minulých. No dobře, je sice pravda, že šedesátá léta nijak zvlášť stará nejsou, ale rozhodně se liší od dnešní popmusic.

Trochu nás mrzelo, že musíme končit tak brzy, ale procházka večerním lesoparkem nám zvedla náladu. Pak jsme ovšem moudře zavelili spát a rozešli se na pokoje. Dlouho jsem nespala. Hned ráno mě čekalo brzké vstávání. A mohu vám říct, že se mi odtud vůbec nebude chtít.

Denisa

Dnešní vystoupení recitátorů IV. kategorie se mi moc líbilo a překvapilo mě. Nedá se říci, že by se mi někdo

vyloženež nezamlouval. Z valné většiny vystoupení jsem se pobavila, zasmála anebo alespoň zamyslela. Dá se říci, že to byl takový bonbónek na závěr.
Plavkyně

Recitátoři měli své texty dobře připravené. Líbily se mi spíše texty s náznakem humoru. Některé texty jsem až tolik nepochopila, proto je nemohu posoudit. Kdybych měla posuzovat zvlášť výkony chlapců a dívek, výkony chlapců se mi líbily více.
Myšpule

Nejzajímavějším zážitkem z Trutnova nebylo recitační ani divadelní vystoupení, nýbrž setkání na pokoji s malou bílou myškou. Že s námi nocuje od pátku, jsme zjistily až následující den. Byla dobře ukryta v 5 l sklenici. Sobotní noc už v ní ale nevydržela. Prokousla se přikrytým papírem a v neděli v 5 hodin ráno nám zběsile pobíhala po pokoji. Až nakonec zdrhla pod dveřmi.
Nevím, kdo si víc oddychl. Jestli ta myš, nebo moje maminka.
Vodovod

Bylo by škoda, kdyby Dětská scéna skončila. Myslím, že tato přehlídka je na velmi dobré úrovni. Úplně jsem valila oči na děcka ze IV. kategorie, byly skvělé! Mně se recitovalo opravdu dobře a v pohodě. Dík, že to pořádáte!
Žabička

Je tu kamarádké prostředí, které dovolí člověku, aby se uvolnil. Není tu ta svazující atmosféra soupeřů, a to je moc dobře.

Taky se mi moc líbí dílny IV. kategorie. Naše dvě skvělé lektorky Lucie Klárová a Veronika Lisalová s námi dělají věci, které nás nejen baví, ale taky nám umožňují se vzájemně lépe poznat.

Recitátorka IV. kategorie

Představení Budeme pod drnem: Pěkně udělané, trošku tísňivé, ale i velmi zajímavé. Líbily se nám pohyby při básničce, ale nerozuměli jsme návaznosti textu na pohyb.

Ráček a Krabík

Představení Jak se chtěl oženit Yangy Bangy Bou: Celkově to na nás působilo zajímavě. Děti měly hezkou mluvu, akorát Lady Smithová by se mohla vyjadřovat hlasitěji. Máme malou výhradu k textu, a to že se nemusí pořád opakovat „on Yangy Bangy Bou“. Kluci na jevišti by se mohli víc pohybovat. Jinak to bylo pěkné.

Ráček+Krabík+ Trojzubík

Vodovod nám svým recitačním udělali disonanci s humory.
Moc jsme neocoušili, většina jsme jen banovali. Byla machinadní,
máma hubička nebo Lucku Bílou, banovali jsme plaváčky i rychle
bance. Kluci se bořili na hlavě, dělaly příměly, skákali skok do dřevu
a blbli. Byla to pranda a moc jsem nechala tma chvilu. Dávě to
je blázn.

STÁHLI JSME POD HLADINU

„PEČOVATELKU“ MÍŠU

My: Co tě vedlo k tomu, že budeš dělat na Dětské scéně 2002 pečovatelku?
Míša: Jelikož jsem odmalička zvyklá spolupracovat s dětmi, tak mě tato akce zaujala. Jeden z důvodů je uvolnění ze školy.

My: Celá tato dětská příloha je o vodě. Jak by sis představovala krásné prázdniny u vody?

Míša: Nejlepší by byly prázdniny u Mrtvého moře, kde bych nemusela nic dělat, lehla bych si na vodu a nechala se nést.

My: Které z představení, které jsi viděla, tě nějak zvlášť oslovilo a proč?

Míša: Všechny představení byly hezký. Jedno z nejlepších bylo Život je pes. Pak mě zaujal Otesánek, protože nebyl svou tematikou určen jen pro děti, ale i pro dospělé.

My: Jaký je tvůj nejlepší zážitek s vodou nebo kolem vody?

Míša: Nejlepší zážitky mám ze závodního plavání a ze závodů, kterých se náš tým zúčastnil a někdy uspěl. Plavání je odmalička mým velkým koníčkem.

My: Co bys vzkázala všem, co se na Dětské scéně 2002 podílejí?

Míša: Pro dospělé: hodně síly s dětmi. Pro děti: silné nervy s dospělými. Slunce v dušičce!

Ptaly se Chobotničky

PSÁNO PÁDLEM

Tento příběh společně vytvořili recitátoři III. kategorie. Využili v něm slov ze svých přehlídkových textů. Zdánlivě nesourodé pramínky se slily v jedno příjemné, osvěžující jezírko, z něhož vytryskl divadelní "piditvar". Premiéra a derniéra zabublala 16.6. 2002 ve 13.30 hodin v parku u kašny

Pubertální dřevorubec šel do Lišně, aby se tam setkal se svým přítelem, který se jmenoval Petržílka. Na hlavě měl malou čepici, protože bez ní vypadal jako hlupák. Cestou však šlápl do vosího hnízda. Vosy se samozřejmě pustily za ním. Jak před nimi utíkal, upadla mu čepice, což nebylo dobré znamení. Už nevěděl, kudy kam. Naštěstí našel řešeto, které bylo ulepené od zavařeniny. Schoval se za něj a hloupé vosy se vrhly na tu sladkou dobrotu. Dřevorubec řešeto zahodil a mohl utíkat dál, protože vosy o něj přestaly mít zájem. Určený doběhl do Lišně na sraz, a aby ho přešel šok z vos, šli s Petržílkou do hospody hrát karty. Dřevorubec ale při hře podváděl tak, že si dával s kamarádem znamení mlaskáním o punebí. Petržílka je odhalil, a velmi se rozčílil. Nastala krutá rvačka. Při ní dřevorubec rozštípal hospodu sekerou. Obsluha však zavolala policii, která přijela zrovna v okamžiku, kdy dřevorubec dělal z klavíru třísky. Byl zatčen a sekeru mu byla odebrána. Do hospody už nebude moci chodit se sekerou, maximálně tak možná na sekeru.

Recitátoři III. kategorie
+ Romana a Tomík

jsem cítila, že to není ono. Nevěděla jsem co, možná prostředí, tréma a únava udělaly své. Myslím, že porotci se na mně vyřádí a už teď mám strach.

???

Napsat o svých pocitech z přednesu... Měla jsem trému, jako asi všichni, které znám, ale o tom to je. Nespadla ze mě, když jsem mluvila, spíš byla čím dál tím větší. Ať už moje vystoupení dopadlo jakkoli, ať už se někomu líbilo nebo ne, jsem strašně ráda, že jsem tu mohla být se všema těma fajn lidma.
Lucka

Na dnešní den jsem se připravoval spíše ležerně. Sice jsem párkrát svůj text přednesl svému rodinnému doprovodu, ale pokaždé jsem si neodpustil připomínku, že přeci před jedním posluchačem nebudu dělat kašpara. Pro klid svědomí jsem si ještě před začátkem vystoupení IV. kategorie zopakoval svůj text na záchodě. (Tímto nechci nijak znehodnocovat můj přednes, ale záchod je místo, kde přece jen není tolik lidí.) S americkým úsměvem jsem světoborně vešel do auly, jako že já jsem v pohodě. Vlastně jsem byl, protože mé pořadové číslo bylo 4, tudíž jsem se nemusel celé dvě hodiny klepat trémou na židli, než přijdu na řadu. Klepal jsem se, i když jsem šel jako čtvrtý. Vlastně jsem se klepal i při recitování. Po pár větách mě však tréma přešla, a tak jsem si v klidu vychutnal svůj přednes i zájem posluchačů. Odcházel jsem na své místo s pocitem úlevy. Tak, a mám to za sebou. Teď si v klidu vychutnám ostatní kamarády.
Vítá Vodomil

Jak se mi recitovalo?
Jó, až na tu trému (pak už ze mě spadla) celkem v pohodě. Publikum navodilo tu správnou atmosféru, a protože vím, že ostatní recitátoři z mé i z nižších kategorií na tom byli stejně, tak jsem se nestyděla a vlastně ani nebylo proč, v publiku seděli samí skvělí lidé!

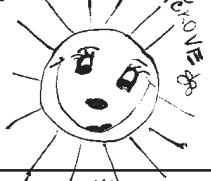
Ráda poslouchám recitaci ostatních a určitě si s sebou domů odvážím spoustu skvělých zážitků. Možná bych taky měla napsat něco do budoucna, něco pro budoucí skvělé recitátory!? Takže, určitě hodně štěstí, držím všem palečky, a pokud se vám něco nezdaří tak, jak jste si představovali, tak nevěste hlavu, vždyť to děláte proto, že vás to baví, a ne proto, abyste byli ti nejlepší a nejúspěšnější. Vždyť jenom to, že se věnujete poezii a tomu, co vás baví, je velkánský úspěch! Tak hodně zdaru a držím palečky!!!

Tereza

Soubor Horní-Dolní:
Ve velkém spěchu jsme dorazili do Národního domu. Zkusili jsme se uklidnit, ale moc se nám to nepodařilo, většina z nás stála za horizontem s velkou trémou. Popřáli jsme si štěstí, zazněly první akordy a už jsme byly „v tom“.

Před začátkem strach, veliký jak mrak.
Je jak děsivý stín,
když nevíme, co s ním.

Pak začneme hrát,
s tím pocitem se prát.
A když dobře skončíme,
úplně ho zničeme.

JE SLIČKY

"Kuláci" byli jse
skvělí.

Sluníčko

PSÁNO PÁDLEM

Komediant je veselý,
má doma mnoho postelí.
Komediant se umyje
a už je z toho komedie.
I když je stroha, tak přeci,
přidá se sem tam pár věcí.
A tomuhle se napořád
dovedou lidé smát a smát.

Anna

Divadlo, to je krásná věc,
ať jsi dramatik nebo švec.
Jestli chceš, tak si hraj,
z pohádek sestav celý ráj.
Ten, kdo chce býti unešen,
nemusí lézt na třešeň.
Může si zahrát komedii,
při divadle čas rychle míjí.
Kup si novou zástěru,
zahraj si i operu.,
Když budeš cvičit celý rok,
do herce máš už jen krok.

Anna

VZKAZY Z LAHVE

PŘEDSTAVENÍ
JAK SE CATĚL OŽE-
NIT YANGY BANGY BOU
BYLO VELICE
DĚKNE
SUPER BYLA ŽELVA
LIBA

NEPOJDEME SPAT,
AŽ RÁNO V 6!
SEMINARISTI

VODOMĚŘČINA
ČÍTANKA

PAST

Hle bar, v něm chlap. Snad pil. Já ptám se, proč tam stál (ten chlap).
Dal cár na krk, vzal brk a šel tam, kde stůl žen se chvěl.
Kde hňup byl dřív, než pil?
Hrál, snad míč i kop, gól dal, řval dav...
Teď sed na stůl, brk v ret si dal, zrak žen ho zřel.
Máš žal, jsi smut?
Ach ne, brk pad.
Jsi mlád?
On klek. Syn spí, já mám ho rád.
Tak běž, kam máš! Co bys tu měl? Hlas žen se rděl.
Chlap prch.
KDO PÍT BYS CHTĚL, TAK MĚŘ SVÝCH SIL.

blatouch a svratouch

NA SOUTOKU

záznam z veřejné diskuse o inscenacích souboru 2. bloku

Jak se chtěl oženit Yangy Bangy Bou - Divadlo Jesličky

■ Potok první - informace vedoucí souboru Emy Zámečnickové:

Jak jste si mohli přečíst v Deníku, probíhala práce na představení cestou od mého výběru textu přes hry, etudy a nápady dětí až k představě tvorby celistvého pásma, které nakonec nevzniklo, a zůstal pouze tento fragment. Dětem je mezi 10 až 12 lety a Leara si hodně oblíbily.

-vstup lektorů: Je zajímavé poslouchat t asledovat nejen inscenace, ale i vedoucí souborů. Když se na Emu podíváte, vysvětlí se vám samo, proč právě ona si vybírá nonsensový text, proč ho dělá právě takhle, jak to, že má v souboru kluky... ona sama je symbolem nonsensu.

Ema: Beru to jako lichotku. Už jsem Leara dělala před 3 lety se staršími kluky, takže asi na tom něco bude.

■ Potok druhý - náměty semináře D:

Náš seminář hodnotil tuto inscenaci velmi kladně, líbila se nám v celku, líbila se atmosféra, komunikace dětí s diváky i mezi sebou, pohyb, využití prostoru, práce s napětím, výtvarné zpracování (i obdobně laděný oděv vedoucí), viditelně kompaktní vztahy ve skupině dětí. Zdálo se nám, že napětí bylo budováno i výběráním představitelů hlavních rolí přímo před diváky. Nadchla želva, přirozený projev dětí i jejich zaujetí hrou. Řešili jsme otázku temporytmu inscenace - jedná se v základu o báseň, a ta je na rytmu založena, a tady se nám bořen divadelními prostředky. Další otázkou byly zcižovky a jejich připravenost (vedoucí vysvětlila, že jejich jádro připravené je, ale provedení se pokaždé liší). Možná chyběl výraznější projev zklamání u dětí, které nebyly vybrány - trochu to zpochybňuje náhodnost volby (vysvětlení vedoucí: je to jen prostor pro další napětí, ne základ inscenace a navíc to hrají už poněkolkáté a ono se to vytrácí).

■ Potok třetí - názory lektorského sboru:

Citlivá práce s textem, porozumění si s ním, zajímavé a inspirativní jiskření mezi kluky a holkami odpovídající jejich věku, dodržení proporcí mezi kázní a spontánní hrou, střídmost a kvalita přednesu, v níž je cítit pečlivá příprava.

Otázky nastoluje právě setkání básně a inscenačních odboček, které může někdy zavést. Zde však směřuje k interpretaci textu dětmi, přiměřené věku i zvolené formě. Zcižování umožňuje vidět na jevišti nejen produkt práce, ale i stanovisko a cestu k ní., Leara i uvažování o něm. Želva - zajímavá, je to však moment, kde se ztrácí polarita mezi kluky a holkami -kluci ztrácejí svou pozici protipólů.

■ Klokot vody na soutoku:

Děti by se měly více vzájemně slyšet.

Kdyby se více přitlačilo na reakce, vzniklo by klíše. Vedoucí by při používání improvizace měl myslet krok dopředu - co se stane, až to bude obehnané? Otázkou je, nakolik jsou děti vzhledem ke svému věku schopné rozehrát reakce tak, aby byly přirozené.

Budeme pod drnem - Červ Ovanoha ZUŠ J. Štursý

■ Potok první - informace vedoucí souboru Klára Dvořákové

Jsou to první děti, s nimiž pracuji, a dosud jsem byla vždy jen aktérkou, ne inscenátorkou. Neznám všechny ty divadelní zákonitosti, ale zkusila jsem dát dětem Jandlovu texty, který je zaujaly. Pracovali jsme na nich 4 měsíce, pak jsme se pokusili společně je slepit. Do ničeho jsem je nenutila a mohla jsem jim dát jen to, co sama umím, takže to má spoustu chyb, ale děti to baví a mají chuť pokračovat.

■ Potok druhý - náměty semináře B:

Inspirovalo nás to přečíst si Jandlovu poezii. Cítili jsme snahu souboru sdělit nám něco závažného a dlouho jsme se snažili rozkódovat, co je to - snad téma uzavřeného světa dívek, do kterého zasáhne jiný svět chlapce? Svět dívek na nás působil velmi negativně a agresivně, jakoby z jakéhosi zmechanizovaného světa sci-fi. Z chlapce jsme měli příjemný, hravý pocit a bylo nám ho líto. Nebyl nám jasný závěr - proč přijal pohyb dívek, proč ony odešly, co to znamená...Viděli jsme řadu nabídek, které ale nebyly vysvětleny a dokončeny - chcete něco sdělit, ale k nám to nedojde.

Vedoucí: dětem je mezi 13 - 15 lety a protipóly světů kluků a holek je to, co je právě teď nevíce zajímavá. Nejsou masou jednotné myslících dívek, ale každá jedná sama za sebe. Tématem je boj jedince se skupinou, který se vyhraní, až je pro skupinu natolik nebezpečný, že ji zevnitř rozbije. Ideály, se kterými holky přišly, nakonec nefungují, kluk všechno nabourá a ony se nakonec přikláníjí na různé strany - proto "rozpačitý" závěr.

■ Potok třetí - názory lektorského sboru:

My sami jsme našli několik výkladů závěru, ale tento nás nenapadl. Čím více máme o inscenaci informaci, tím nám je jasnější. Pochopili jsme klíč, ne však nuance Přesto základním problémem je celková nejasnost, volná vazba mezi pohybem a textem, pohyb se někdy s textem zcela míjel, někdy ne. Nedostatků spatřujeme také v práci se slovem. Zajímavé by bylo, kdyby roli jedince měla dívka. jaký motiv měla agresivita dívek na počátku?

■ Klokot vody na soutoku:

Jsou zrovna tyto Jandlovu verše dobrým materiálem pro téma jedinec kontra skupina?

Navozuje to otázky rámce a textu a toho, co je kdy podstatné.

Slovům nebylo rozumět, ale neměla jsem pocit, že je to nutné. Jenže slova by měla něco sdělovat. Na krajské přehlídce hráli v intimnějším prostoru a působili velmi soustředěně a zaujatě, ale i tam mluvili velmi potichu - možná je to znak jejich problémů s významem a potřebou slov.

Metoda Dr. Téra a profesora Péra - Holky na zabítí+Pavlík

■ Potok první - informace vedoucí souboru Hany Mockové:

Nechci vám o tom moc říkat, ale spíše znát váš názor. Pustila jsem se do něčeho méně obvyklého, a tak mě zajímá, jak se to podařilo.

■ Potok druhý - náměty semináře C:

Jedná se o velmi složité téma a těžko uchopitelnou povídku, a i proto možná inscenaci chybělo napětí i gradace. Taky jsme někteří velmi brzy věděli, o co půjde, a přestalo nás to bavit. Konec byl velmi rozmazaný a bez pointy. Není to otázka špatného výběru, ale toho, jak na jevišti vytvořit napětí.

- někde v tomto momentě se jednotlivé přítoky soutoku slily a je jen těžké rozeznat, z jakého potoka byly napájeny. Následuje tedy

■ Klokot vody na soutoku:

Objevuje se snaha vybudovat tajemno vnějšími prostředky -osobou v kápi, svícemi, sloužícími jen jako rekvizity, světly, zhasínáním a rozsvěcením svící.

To, že v příběhu je více postav než herců, nabízelo možnost jejich prokreslení. Také mohly být přepsány do ženských, aniž by to uškodilo příběhu. Scénografie byla nešťastně zvolená - bariéra stolu a nevyplněný prostor neumožňovaly hereckou akci.

Nakolik je únosné a možné realistické činoherní herectví v tomto věku? Jsou děti schopny budovat takto roli a nést jí napětí?

Pomohli si vyprávěním - začátek byl zajímavým vykročením, a tak mám pocit, že je to možné.

Chyba je už v textové předloze, v níž není jasný základní konflikt. Tím, že jste chtěli, aby diváci netušili, co se děje, jste je zároveň ztratili.

Konflikt je mezi klidem na jevišti a napětím rostoucím v divácích. Jenže to potřebuje momenty, z nichž zamrazí, a těch bylo málo.

Lepším slovem je rozpor. Napětí pramení buď z překvapení nebo z obav o někoho, a to souvisí s hereckými schopnostmi.

Naše děti byly velmi nadšené.

■ A v závěru ještě malý potok třetí - nározy poroty:

Je to zajímavý pokus jít nevyšlapanou cestou hororu.

Očekávání bylo navozeno, ale nenaplněno - chyběla gradace, napětí, objevovaly se nelogičnosti, problematický byl i konec s hádankou, co se vlastně děje. Je v tom příslib nadhledu.

zapsala Petra potápka

POVODÍ

nezávislá recenze na představení

V druhém dni přehlídky souborů jsme viděli dvě vystoupení recitační, jedno divadelní. Začínaly děti z **LDO ZUŠ Na Střežíně v Hradci Králové pod vedením Emy Zámečnickové**. Uvedly jednu z rozsáhlejších básní Edwarda Leara **Jak se chtěl oženit Yangy Bangy Bou**. Skupina se skládá ze čtyř chlapců a šesti děvčat, vesměs odrostlíků na počátku dospívání. Inscenátorka a pedagožka (nutno zdůraznit, že obojí tu bylo v rovnováze, jak vzápětí vysvětlím), nabídla chlapcům příležitost vystupovat v zřetelně mužských rolích v kontaktu a dialogu s děvčaty. Možná právě proto bylo chlapců víc, než bývá ve skupinách dramatiky běžné. Dozrává čas nad problémem chlapců v kolektivech dramatické výchovy se zamýšlet a hledat odpovědi, nejen stav konstatovat nebo nad ním naříkat. Feminizace řad učitelů a vedoucích je faktem, který nejspíš nezměníme, je to ostatně stav celého (nejen našeho) školství. Ale jestliže bychom chtěli získat více kluků, potřebných pro inscenace, nebo jinak řečeno nabídnout i chlapcům všechna dobrodružná blahodárná dramatické výchovy, nezle čekat, že se to nějak zlomí samo, ale je potřeba hledat cesty, jak jim nabídnout látky i role, které spontánně přijmou, ale také styl chování učitelek i charakter klimatu skupiny, v níž jim bude dobře. To znamená věcnost, ne citové výlevy, ráznost místo něžnosti, pohyb místo povídání, a určitě ještě další a další momenty, které je přitáhnou a udrží. Nevím, jaké procento chlapců má Ema Zámečnicková ve svých skupinách celkově, ale zdá se, že je přinejmenším na dobré cestě.

Na tomto vystoupení mě ale zaujala ještě jedna velmi důležitá věc – a svým způsobem tím odpovídám na dnešní anketní otázku: přestože tu byly postavy a role, výtvarné prvky, akce, nepochybně šlo o vystoupení ryze přednesové. Podle mne bývá hranice mezi přednesem a divadlem někdy těžko definovatelná, ale myslím, že je popsatelem těžší obou těchto druhů jevištních produkcí. U přednesu těžiště vidím v interpretaci autora textu, přičemž je možné využít nejen kostýmů, pohybu, rekvizit, hudby, ale i rolí, vztahů mezi postavami a situací a dějů jimi tvořených, a inscenace přesto zůstává přednesem, pokud tyto prvky nepřeváží a nepřekryjí literaturu. Divadlo je naopak založeno na rolích, vztazích, situacích (nejlépe ovšem dramatických) a dějích, a samozřejmě že tomu všemu slouží i literární texty, ale literatura nepřevažuje nad dramatickostí a divadelností. Otázku týkající se hranici neumím zodpovědět proto, že nejede o absenci či meze některého z těchto elementů jevištního ztvárnění, ale právě o jejich proporce, převahu, důležitost, o jádro a těžiště věci. Jinak řečeno – záleží na cíli, který inscenátoři sledují a na akcentu, který na prvky své práce kladou.

V Learově textu o snaze Yangy Bangy Bou se oženit se Emě Zámečnickové podařilo přednes a divadelní prvky dobře vyvážit. Dovolím si tu srovnání s vystoupením souboru z Třebotova z předchozího dne, což je o to snadnější, že Frynta a Lear jsou si velmi blízcí: zatímco v představení trebotovských se vázky až příliš nakláněly k divadelnosti, ve vystoupení hradeckém byly úsporné a omezily se jen na ty nejnnutnější prvky. Ve výtvarné složce to byly jen dva klobouky, reprezentující dvě hlavní postavy, a kus látky, jímž se vytvořila želva. A dále tu byla mizancsena –

aranžmá přednášečů v prostoru, vytvářející významy a odpovídající jejich (víceméně jen potenciálním) rolím. Dominantní byl přednes a pochopení i vyložení autora. O pochopení a vztah k Learovu nonsensovému textu svědčilo nejen zaujetí dětí, ale i typ hry s jeho textem, odpovídající learovským principům, stejně jako schopnost tentýž text vícekrát opakovat v různých výrazových variacích. Shrnutí a podrženo – dobrý začátek dne, příjemný zážitek z vystoupení.

Některé vnější prvky jakoby v následujícím vystoupení Budeme pod drnem skupiny **Červ Ovanoha ze ZUŠ v Novém Městě na Moravě** byly téhož rodu: nekonvenční básník, kterého si interpreti (sotva už lze mluvit o dětech) sami vybrali a oblíbili, text plus pohyb po jevišti, úsporné vizuální prostředky. Ale diametrálně odlišný výsledek – asi proto, že byl dost odlišný začátek a motiv celé práce, a v neposlední řadě i nesrovnatelná zkušenost vedoucích: vedle mimořádně zkušené a Emy Zámečnickové úplná začátečnice, která se teprve hledá. Nechci proto být příliš tvrdá, ale musím přiznat, že vystoupení na mne působilo spíše jako pohybová lekce či etuda, jejíž součástí jsou také slova či slovní spojení a věty. Pokoušela jsem se jít s textem, ale vnímala jsem spíše tříšť slov, a když jsem pak nahlédla do scénáře, byla jsem překvapena texty, které jsem si z představení (ač jsem ho viděla dvakrát) nezapamatovala, protože to v mém vnímání byly jednotlivosti bez hlubších souvislostí. Vedoucí skupiny v zpravidajím přiznává, že na počátku bylo zalíbení v textech Ernsta Jandla, a teprve pak společně hledali, jak je dohromady "slepit", jak Klára Dvořáková doslova uvádí. Chápu, že je to lákavé, když se sóla či jednotlivá čísla začnou dařit, ale obvykle se pak dost dobře pozná, že jednotlivé prvky jsou jakoby zvnějšku dodané a snaha ať už inscenátorů, anebo diváků dohledat je obvykle zůstává jen konstrukcí.

Třetí vystoupení dne patřilo divadlu – skupina **Holky na zabití + Pavlík ze ZUŠ v Semilech**, tedy tři dívky a jeden chlapec se pokusili o úkol dost krkolomný: ve čtyřech osobách sehrát povídku **Edgara Alana Poa Metoda dr. Téra a profesora Péra**. Povídka není z nevhodnějších k dramatizaci, ale byla by za určitých okolností schůdná. Je to tak trochu horor (jak jinak u tohoto autora), ale výstavbou především anekdota s pointou: autor líčí svoji návštěvu v psychiatrickém sanatoriu, při níž se postupně odhaluje, že za zaměstnance se vydávají blázni, zatímco ošetřovatelé jsou uvězněni v celách, a že se tak stalo, když se zbláznil psychiatr. Scénář šitý na tělo čtyřčlennému souboru neumožnil gradaci situace a postupné odhalování skutečného stavu věcí, takže nakonec ani nemohla vyznít pointa. Zůstalo monotónní informování diváka o skutečnostech v povídce obsažených, a to v sólových výstupech jednotlivých šilenců, kteří ale postrádali partnera a neměli tedy možnost vytvářet situace. Vlastně jsme všechno věděli od začátku, dobrodružství odhalování se nekonalo. Škoda, neboť Poe je pro vyšší věkové kategorie dětských divadelních souborů lákavou výzvou.

Obecnější závěr z inscenace ze Semil: i počet členů skupiny, nejen její složení a zkušenost, ovlivňuje a někdy i limituje volbu předlohy k inscenaci.

Eva Machková

KRUHY NA VODĚ

ČERENÍ

I ve včerejším podvečeru dopluli značně přežraní námořníci (tentokrát ze škuneru **Jesličky, Červ Ovanoha a Holky na zabiti+Pavík**) do klidných vod nivských, aby zde pobesedovali nad svými představeními.

Kajuta se příjemně zmenšuje (děti sedí v kruhu), kapitánka Dana Jandová zahajuje instruktáž o náladoměru a jeden soubor za druhým na něm demonstruje své "předehrací", "hrací" i "pohrací" pocity. Technika střídá techniku a názor střídá názor. A jaké že padaly (miněno názory)?

Ke škuneru jesličkovskému (Jak se chtěl oženit Yangy Bangy Bou):

Mně se to líbilo tak napůl. Želva – to se mi fakt strašně moc líbilo. Želva, nápad opravdu skvělejší. Líbí se mi, když děti rády hrajou. Dělej to rádi. Představení se mi líbilo, protože bylo jiné než ostatní. Byla tam spousta energie, nabitě, veselě. Inspirativní. Já jsem se strašně pobavila.

Ke škuneru červoovanožskému (Budeme pod dnem):

Mně se líbilo, jak tahají za provázky. V představení byloni, ti byli jiní, manipulovali s člověkem. On byl jinej než oni, snažil se k nim dostat, pak to vzdal. Neměli ho rádi, odstrkovali ho, chtěli ho ovládat. On když odcházel, tak dělal to, co oni, když přicházeli; nepochopila jsem, jestli je odmítl. Chtěl je ještě víc naštvat. To, co sdělujete, to bychom my měli pochopit; jako byste kvůli příběhu zapomněli na poezii.

Ke škuneru semilskému (Metoda Dr. Téra a profesora Péra)

Trik s kloboukem byl pěkný. Je to most pro diváky. Úvodní scéna působila hororově. Od začátku to šlo k tomu, že jsou všichni blázni. Čekala jsem zápletku a on byl konec. Bláznovství se projevilo vždy, když zhasla svíčka. Ředitel ústavu byl vlastně vůdce bláznů. Začátek mi připomněl Krysaře. Možná ta tajemnost byla v těch tmavých barvách.

P.S. Pro všechny námořníky: Poslouchat vaše uvažování převedené do slov bylo vzrušující. Díky za lekci přemýšlení.

Vodoměrka Klára a kosatnice Iva

PSÁNO NA VODU

Z tvorby Edwarda Leara:

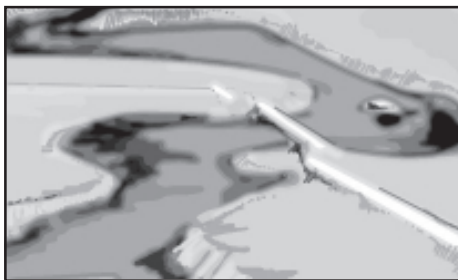
*Byl jeden dědeček na lodičce,
volal: „Jsem na vodě, na vodičce!“
Když mu řekl „Omyl!“
duševně se zlomil,
ten nešťastný dědeček na lodičce.*

*Byl jeden dědek v Londýně, jenže
náhodou spadl do řeky Temže.
Namísto v Londýně
zůstal pak v hlubině
Temže, jež teče ve městě témže.*

*Jeden starý rybář od Vídně
měl nos dlouhý přímo nestřídě.
V noci však na vodě
nebyl mu ke škodě:
měl na něm svítilo, ten rybář od Vídně.*

OD PRAMENE K ŘECE

aneb Z deníku vedoucího

HOP-HOP ZUŠ Ostrov

*„Kterak se z práce na dialogu stala
souborová práce“*

Tvoření „Naslouchej...“ bylo oproti běžné souborové práci poněkud neobvyklé. Chtěli jsme si v letošním roce od souborové práce odpočinout a věnovat vyučování sami sobě, hrát, cvičením, pohybu a etudám. Zkrátka užít si „normální dramaťák“.

Hodiny přednesu se pak staly prostorem pro krátké výstupy (monology, dialogy), ale i pro klasický přednes, jak se kdo rozhodl a hlavně též s kým se na přednesu (dle rozvrhu ve škole a dle osobního času) setkal.

Dva protagonisté „Naslouchej“ Ondra a Jony se na své hodině přednesu rozhodly pro vánoční pohádky Zb. Malinského, které znal především Jonáš z domova, z každoročního poslouchání desky při strojení stromečku. Líbila se mu možnost opět hrát na vánoce (již jeden vánoční pořad ve dvojici dělal), a zároveň mít vytvořený dialog. Ondra se nechal také nadchnout, a tak jsme z oné desky vybrali pohádku pro dvě osoby: pro rybáře a kapra („Jak kapr poprvé v životě uviděl prskavky). Vymysleli klíč, scénografii, dialogy....Ale nějak nám začala chybět hudba. Tondou jsme si tedy původně „najali“ jako muzikanta, který pohádku doprovodí. Ale pak se klukům zalíbila skutečnost, že jsou tři chlapi natolik, že se rozhodli ještě pro další pohádku ve třech. („Jak to bylo s jedličkou a červeným ptáčkem“) Vymysleli jsme propojení...práce šla velmi rychle. V podstatě si „blbli“.

Mnohem problematičtější se stala – po vánocích doděláná – třetí pohádka. Nějak jsem si nedovedla představit, jak se bude realizovat ta, kterou si kluci vybrali: „Jak přízemní mrazík Ferda udělal moc tenký led“, pro kluky: „o hokejistech“. Po jejím dokončení, až když jsem viděla všechny tři pohádky vedle sebe, jsem zjistila, že mé obavy se naplnily. Byla opravdu jiná. Vytratilo se z ní téma o přátelství a pomoci, byla pouze o hokeji. Nějak jsme zapomněli při tom klučím bláznění na dvě důležité postavy – na mrazíky. Museli jsme tedy pohádku opět zbourat. A vystavět znovu, s tím, že jsme se více drželi předlohy Z. Malinského. A „Naslouchej...“ je na světě.

Irena Konývková

ZUŠ Jindřichův Hradec

Určitě jste o něm slyšeli

Nejprve nás, a pak i děti, zaujal Šrutův humor. Postavy autorem nastolené nás samy vybízely k hledání a hře. Hledali jsme nebe i Pedra po krčmách...

A z tohoto hledání vzniklo naše představení. Chtěli jsme, aby v něm byl pan Šrut i my.

Zuzka Jirsová a Radek Marušák

Lannovka DDM České Budějovice

Herectví z pískoviště

V podstatě se mi dostal do ruky do rukou text, který vypovídá o věcech, které se kolem nás dějí a ke kterým bychom neměli být příliš lhostejní, protože se jich ne v tak extrémní podobě, jak ukazuje naše hra, často na svých dětech dopouštíme sami.

Zpočátku jsme měli strach, jestli je možné vůbec takovou věc s dětským souborem dělat (i protože tam vystupují dospělé postavy jako maminka, babička a dědeček). Jednou jsem venčil na písku syna a viděl jsem 3 děti, jak si hrají na rodinu – na maminku, tatínka a dítě. Jednou dítě zadávalo úkoly, čímž vznikly podmínky pro vznik dramatické situace – dítě dostalo ve škole 5, tatínek přišel pozdě domů, mamince vystydla trpělivost a večere. A hned bylo o čem hrát. A hrály to skvěle! V tu chvíli mi bylo jasné, že to půjde. V podstatě jsme tohle pískové herectví aplikovali na zkouškách, protože kdybychom to hráli a ne si na to hráli, tak by to mohlo být možná i směšné.

Pavel Petrovský

PSÁNO NA VODU

Rybí zpěv

Ivan Wernisch

*Ťup a Pupp vypluli si jednou v bárce
ozdobené vlaječkami na řeku s dámami. Jelikož
však jedna z dam záhy spadla do vody a namísto
utonula a druhá zešilela a bylo nutno utlouci ji
pádlem, a jelikož se přitom namočil koš se
svačinou, vraceli se Ťup i Pupp domů ve špatném
a dost možná, že ještě horším rozpoložení.*

*Příště, pravil Ťup, mrzutý též proto, že
si při utloukání šilené dámy zadřel třísku právě do
toho ukazováčku, kterým se rád dloubal v nose,
příště, až si zase takhle vyplujeme s dámami na
řeku, necháme dámy na břehu, Puppe. A Pupp
na to: hm, tak to bude lepší. A ještě bychom, Ťupe,
až si zase někdy takhle vyplujeme s dámami na
řeku, měli nechat na břehu i svačinu. Tak, souhlasil
Ťup a dodal: a ještě bychom, až si příště zase
takhle vyplujeme s dámami na řeku, měli snad
zůstat na břehu taky, ne? Sláva! zvolal Pupp.
Příště, až si takhle vyplujeme na řeku, zůstaneme
doma, otevřeme marmeládu a budeme si hrát na
slepu bábu.*

*Ano, už se těším na příští výlet, radoval
se Ťup, pravda stále ještě trochu mrzutě, měl
přece třísku ve svém nejmilejším ukazováčku, a
pak se náhle otázel:*

*Poslouchej, Puppe, kdo to tak krásně
zpívá? Slyšíš?*

Slyším. To budou asi labutě, řekl Pupp.

Kdepak, to jsi někde četl, řekl Ťup.

Budou to ryby!

To jsi taky někde četl, Ťupe, řekl Pupp.

CO DNES A CO ZÍTRA

Pondělí 17. 6.

7.30 - 8.15 snídaně - soubory
 8.30 - 12.00 dílny pro děti ze souborů
 8.30 - 12.00 semináře pro dospělé
 9.00 - 11.10 3. blok vystoupení souborů
Určitě jste o něm slyšeli ND
 ZUŠ Jindřichův Hradec
Čtvrté přikázání kino
 aneb obrazy z dětství
 Lannovka, DDM České Budějovice
Naslouchej ND
 HOP, ZUŠ Ostrov
 11.30 - 13.00 oběd - soubory
 13.30 - 15.40 3. blok vystoupení souborů
Určitě jste o něm slyšeli ND
 ZUŠ Jindřichův Hradec
Čtvrté přikázání
 aneb obrazy z dětství kino
 Lannovka, DDM České Budějovice
Naslouchej ND
 HOP, ZUŠ Ostrov
 16.00 - 17.00 diskusní klub pro seminaristy MěÚ
 16.30 - 17.00 diskuse
 lektorského sboru s vedoucími souborů ND-S
 16.30 - 18.30 dětský diskusní klub Nivy
 17.15 - 18.30 veřejná diskuse o inscenacích 3. bloku MěÚ
 18.30 - 19.45 večere - soubory
 20.00 - 22.15 večerní představení **Drak** ND
 Divadlo Jesličky, stálá scéna
 ZUŠ Na Střežíně, Hradec Králové

Úterý 18. 6.

7.30 - 8.15 snídaně - soubory
 8.30 - 12.00 dílny pro děti ze souborů
 8.30 - 12.00 semináře pro dospělé
 9.00 - 11.10 4. blok vystoupení souborů
O lakomé Barce ZUŠ-DT
 Tak co?, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
Naša Divá Bára kino
 Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště
Cestující ve vlaku kino
 Petr Šmíd, 5. ZUŠ Plzeň
Škola roku 1902 ND-MS
 Sluníčko, 1. ZŠ Kladno
 11.30 - 13.00 oběd - soubory
 13.30 - 15.45 4. blok vystoupení souborů
Naša Divá Bára kino
 Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště
Cestující ve vlaku kino
 Petr Šmíd, 5. ZUŠ Plzeň
 2x **Škola roku 1902** ND-MS
 Sluníčko, 1. ZŠ Kladno
 2x **O lakomé Barce** ZUŠ-DT
 Tak co?, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
 16.00 - 17.00 diskusní klub pro seminaristy MěÚ
 16.30 - 17.00 diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů ND-S
 16.30 - 18.30 dětský diskusní klub Nivy
 17.15 - 18.30 veřejná diskuse o inscenacích 4. bloku MěÚ
 18.30 - 19.45 večere - soubory
20.00 - DISKOTÉKA PRO DĚTI
 tělocvična ZŠ Gorkého

VYSVĚTLIVKY:

SLŠ Střední lesnická škola
 ND Národní dům
 ZUŠ Základní umělecká škola
 Nivy Kulturní dům Nivy
 kino kino Vesmír
 MěÚ Městský úřad

HULÁKOVKA

KŘÍŽOVKA pro pozorné diváky Dětské scény

Redakce Deníku Dětské scény má důležitého člena, který není uváděn v tiráži na obálce časopisu. O koho se jedná, se dozvíte v tajence.

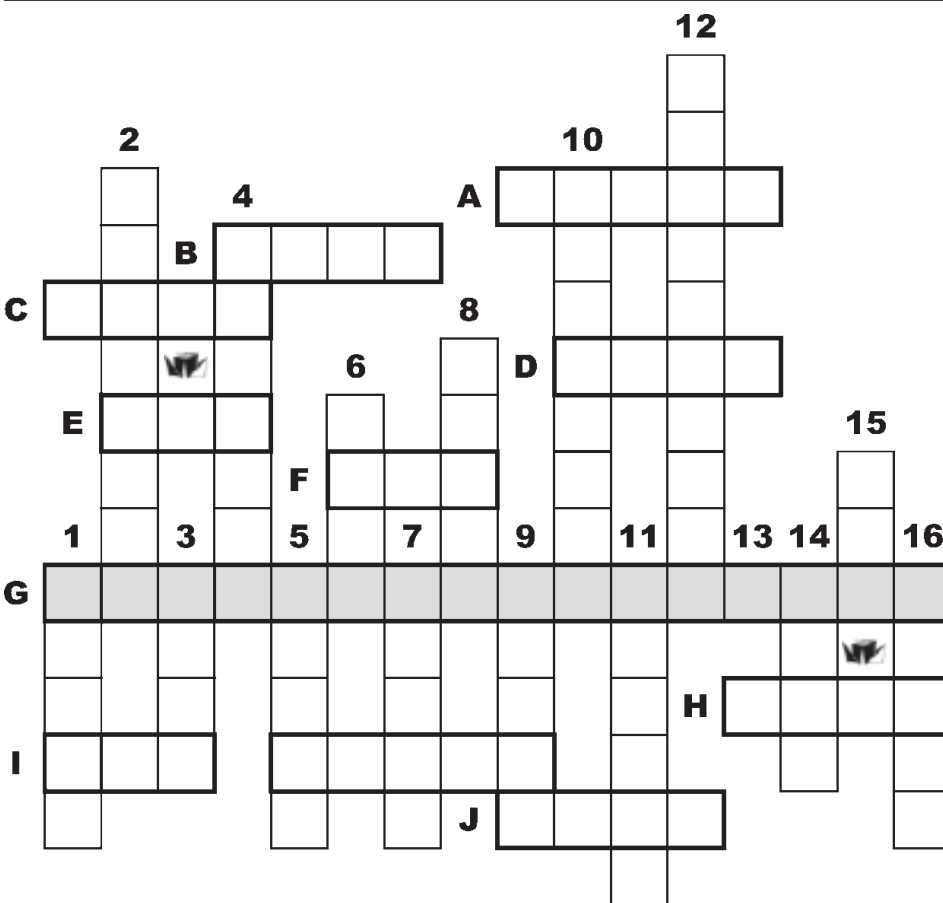
Ve svislém směru doplňujte výrazy, které souvisejí s inscenacemi Dětské scény, které jsme dosud viděli. Pomohou vám při tom další slova ve směru vodorovném.

Ze správných odpovědí, které doručíte do redakce dnes do 22 hodin, jednu vylosujeme a autora odměníme.

BUBLINA

CHTĚLA BYCH JE MÍT
TAKHLE

VELKÝ !

SVISLE: 1. Jméno významného německy píšícího básníka, které zaznělo v představení Budeme pod drnem. – 2. Součást majetku Yangy Bangy Boua. – 3. Název doplňkového představení, které teprve uvidíme. – 4. Která houbička „snáší vajíčka“? – 5. Králičí maso bylo v představení Metoda dr. Téra a prof. Péra údajně upraveno na způsob jiného zvířete. Které to bylo? – 6. Základní otázka v diskusích o divadelních inscenacích. – 7. Český autor, jehož dvě pohádky se staly předlohou jedné z inscenací. – 8. Čím se vyznačuje houbička, která v jednom z představení vadila ostatním houbám? – 9. Místo, kam si s sebou tygr vozí mříže v představení souboru z Třebotova. – 10. Další součást majetku Yangy Bangy Boua. – 11. Jaký typ klobouku měla na hlavě liška v Pohádkách na dobrou noc? – 12. Jak se také označuje zařízení, v němž se odehrával děj příběhu E. A. Poea? – 13. Jak je označena seminární třída

zaměřená na recitaci? – 14. Jakým slovem označujeme hlavní myšlenku divadelní inscenace? 15. Kolik ukazovatek bylo zlomeno v představení Život je pes? – 16. Rakouský básník, autor předlohy jednoho z recitačních pásem.

VODOROVNĚ: A. Co zpravidla odděluje hlediště od jeviště? – B. Jediné slovo, které vyřkl Otesánek ve stejnojmenném představení. – C. Čeho nejvíce využívají seminaristé třídy D při své práci? – D. Které zvíře bylo na obrázku v představení Život je pes? – E. Oslovení šéfredaktorky Deníku DS. – F. Divadelní hra Karla Čapka. – G. Tajenka. – H. Jakým slovem skončila společná modlitba Mařenky a Čecha s Němcem v představení Divadla Dagmar? – I. Co vás bude bolet, když budete dlouho sedět v první řadě v sále Národního domu? Co dělá vedoucí souboru, když je rozčilený při zkoušce? – J. Co umí Otesánek ze všeho nejlíp?

DĚTSKÁ
 SCÉNA

Deník Dětské scény - Trutnov 2002. Číslo 3.

Redakce: Iva Dvořáková, Zdeněk Dlabola, Petra Rychecová, Klára Hradilková, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibir. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 17.6.2002 v 1,30. Vychází - 17.6.2002 ve 12.00. Náklad - 300ks.